

Ebben a cikkben a legmeghatározóbb alapelvekkel foglalkozunk. Ez összefügg a megnevezéssel, irányulással, azokkal a kategóriákkal, amelyek körében vizsgálódásainkat, rátekintéseinket folytatjuk. Első sorban azzal foglalkozunk, amit metafizikának nevezünk, a legszorosabb összefüggésben azzal, amit a transzcenzionalitással kapcsolatban gondolunk. A transzcenzionalitás egy gyűjtőnév ebben az esetben, és két fokozata van, ami ugyanakkor a metafizikának a két fokozatát is jelenti: az első fokozatot úgy nevezzük, hogy trānszcendentia vagy trānszcendēns. Ez az egyik fokozat. A másik, magasabb transzcenzionalitás-fokozat, vagy metafizika-fokozat azt a nevet viseli, hogy trānsscendentāle. Ha melléknévként, jelzőként használjuk, akkor trānsscendentālis hímnemben, és trānsscendentālis nőnemben, és trānszcendentāle semleges nemben. A trānszcendēns mindhárom nemben trānsscendēns. Tehát trānsscendentia és trānsscendentāle a transzcenzionalitás két fokozata, vagy a metafizika két fokozata. Mit jelent ez? Az alsóbb fokozat az jelenti, arra vonatkozik, amik a kategoriális létezőkön túliak. A kategoriális létezők Arisztotelész tíz kategóriája. Ami ezekkel megragadható, az a kategoriális létező. Itt arról van szó, ami a kategoriális létezőkön túli.

A trānsscendentāle pedig az, ami minden létezőn túli. Maga a ta meta ta physika is ezzel kapcsolatos. Ez szó szerint kettőt jelent: „azok, amik a természetieken túliak”, másik jelentése „azok, amik a létezőkön/létesülteken túliak”.

A transzcenzionalitásnak és a metafizikának ez a két jelentése rendkívül fontos, és a tradiționalitás metaphysica mindkét fokozatra összpontosít, a súlyt a másodikra helyezve.

Mit érthetünk azon, hogy okkult (rejtett)? Az okkult az, ami a teljes megnyilvánultsági létformákat és a metafizikának vagy a transzcenzionalitásnak az alsóbb fokát összeköti. Ez rejtett, a szoros értelemben vett empiriához képest és az empiria számára. Ezek rejtett fokozatok, az occultus-occulta-occultum ezt jelenti. Az occultum ugyanakkor jelenti a rejtettet, az occultē pedig azt jelenti, hogy rejtetten, vagy rejtve. Az a szó, hogy occultismus valószínűleg Eliphas Lévytől, a nagy keresztény qabbalistától származik. Nem teljes bizonyossággal, de elég megalapozottan állítható.

Tehát értelme és létjogosultsága van az okkult szférák vizsgálatának, az okkult szintekre való átmeneti centrálásnak, anélkül, hogy ezeknél rögzülnénk, miután az okkult az occultum nem metafizikai. Mint

ahogy a fizikalitásnak is köze van a metafizikához, nyilvánvaló, hogy az okkult létállapotoknak is közük van a metafizikaihoz, mindazonáltal az okkultizmus kimondottan és minden vonatkozásban és fenntartottan arra irányul, ami nyilvánvalóan samsārai, az empíria számára rejtett, és természetesen ennek is sokféle fokozata van. Vannak álokkultisztikus irányzatok. A mi szemléletünk az nem az okkultisztikum ellen irányul, de határozottan nem okkultizmus, és az okkultizmusban való rögzülést antimetafizikainak fogjuk fel. Alacsonyabb fokú okkultisztikus képességekkel születni lehet, és akik ilyen képességekkel születnek, azok igen csekély erőbevetéssel ezeket önmagukban ki tudják fejleszteni. Tehát ilyen képességeknek, mint auralátás meg egyebek kétségtelenül van érdekességük, esetleg valamilyen pozitívum is rejlik ezekben (ezt sem zárjuk ki teljesen), de semmi köze a metafizikai kvalifikációhoz. A metafizikai látáshoz vagy tudáshoz semmi köze annak, hogy auralátás vagy egyebek, sőt tulajdonképpen ezeknek a képességeknek a megléte többnyire a magasabb rendű megvalósítás megnehezítő tényezői között tartandók számon. Ezek tehát nem előnyt jelentenek a transzcendenciális megismerés számára, vagy hallatlanul ritkán jelentenek előnyt, többnyire neutrálisak és igen jelentős számban és mértékben károsak, atavisztikusak, hátrányosak és hátráltatók, sőt visszavetők. Az okkult létállapotok meglétét természetesen a legteljesebb mértékben elismerjük, azok vannak. Ha feltárulnak, vannak. Feltárással/feltárván, nyílik el létük. A metafizikai orientáció, a metafiziko-tradicionális felfogás kezelni tudja az okkultizmust, tehát önmaga körében átlátja, amennyire értékelni kell, értékeli, amennyiben nem kell, nem értékeli. Tehát tökéletesen felfogható az okkultizmus, a metafizikai tradicionális szemlélet számára. Az okkultista szemlélet számára a metafizikai tradicionalitás, mondhatjuk, hogy megközelíthetetlen. Okkultisták vagyunk? Ha az okkultizmus pusztán annyit jelentene, mint az okkult létállapotok meglétének az elismerése, akkor akár azt is mondhatnók, hogy okkultisták vagyunk. De miután ez sok más is jelent, mi a metafizikalitásnak a hívei és követői és reprezentánsai és tanítói és értelmezői és átélői akarunk lenni, nem az okkultizmus vonalán mozgóként meghatározva önmagunkat. Az, ami okkult, messzemenően samsārai, tehát a létesülési örvényhez kötött, hiszen még a trāṇsscēdēntia szintje is ahhoz kötött. A trāṇsscēdēntia (tehát nem a trāṇsscēdēntāle) bár jóval magasabb szintet jelent, mint az, amit okkultnak nevezünk, voltaképpen még mindig a samsārához tartozik.

A samsāra létezői vagy létesülési örvényt jelent. A létezői lét világát jelenti, nem a létkénti lét világát. A létezői lét fontos, mert valóban van. Fontos, mert az állandó átélésnek ez a közege, de semmiképpen nem függ össze az uralommal, a hatalommal, a szabadsággal, a halhatatlansággal. Álljunk meg egy pillanatra a halhatatlanság szónál.

A halál túlélése metafizikai szempontból és metafizikai értelemben még nem halhatatlanság. Ezt supraviventianak nevezzük, és ez nem halhatatlanság. Egy felsőbbrendű továbbélésnek nevezhetjük, amely egyébként a megszűnésnek alá van rendelve. A Buddha mondta, hogy aminek kezdete van, annak vége is van. Aminek az időben van kezdete, annak az időben van vége, aminek az időfeleltetésben van a

kezdeté, annak az időfelettségben van vége. Ennek összefüggésében beszélhetünk olyanról – és beszéltünk is már sokszor – hogy van teremtés vagy létesülés in tempore (tehát az időben), és van teremtés és létesülés (és persze megszűnés) cum tempore (az idővel együtt). Van vonatkozása az időhöz, de felülről, mintegy az idő meghaladottsága értelmében. Tehát, aminek az időben van kezdete, az időben van vége, míg ha az idővel együtt van kezdete, annak az idővel együtt van vége. Tehát van ilyen módon haláltúlélés, suprāviventiā, és van immortalitás relativā, relativ halhatatlanság. Ezt a relativ halhatatlanságot aiōni halhatatlanságnak nevezzük, ez ugyanazt jelenti, mint az aiōni halandóság. Ebben az esetben ugyanazt jelenti a kettő. Aiōni halhatatlanság = aiōni halandóság. És végtelenül ezek felett állapíthatjuk meg az immortalitás abszolútát. Az abszolút időtlen örökkévalóságban lét, aminek sem kezdete sem vége nincs, sem az időben, sem az idővel együtt, semmiféle értelemben. Mert az, hogy aminek kezdete van, annak vége is van, azt is jelenti, hogy aminek nincs kezdete, annak nincs vége sem.

A kereszténységben sajnos eléggé általános egy olyan lefokozott ide irányuló szemlélet, amely a buddhizmus, hinduizmus és egyéb tradíciók vonatkozásában súrolja a teljes elfogadhatatlanságot. Ez a következő (ezt tanítja egyébként a katolikus egyház és a kálvinista református is, és a keleti orthodox kereszténység úgyszintén): a halhatatlan szellemi lélek a fogantatás pillanatában teremtetik, és kapcsolódik hozzá az éppen létrejövő zigótához. Ez tanítás. És ez utána örök halhatatlanságba kerül. A buddhizmus, hinduizmus és egyéb tradíciók számára elfogadhatatlan az, hogy aminek kezdete van, annak ne legyen vége. Aminek kezdete van, annak vége is van. Vagy így, vagy úgy, vagy másképp. Nem beszélve arról, hogy egy teremtmény nem lehet örök, az időtlen abszolút örökkévalóság és halhatatlanság értelmében. Teremtmény nem lehet örök. Sőt, ezen tanítások szerint még a teremtő sem lehet örök, csak aki mindezen fokozatok kontingenciái felett áll, az lehet örök és halhatatlan és feltétlen. Tehát nemhogy a teremtmény, még a teremtő sem abban az értelemben örök, amennyire az abszolút örökkévalóságban az öröklétet definiálhatjuk. Ezek igen lényegesek, a legalapvetőbb szemléleti pontjaink megértését illetően. Tehát, mi a trānsscendentiāt, de sokkal inkább a trānsscendentālet akarjuk megvalósítani. Mondjuk úgy, hogy a trānsscendentiān keresztül a trānscendentālet. Ez, ebből a szempontból és tanításaink alapelveinek tekintetében alapvető. Vannak más szemléleti formák, és vannak olyan szemléleti formák, amelyek valamilyen módon a relativumhoz kapcsolódnak, a relativumokat valamilyen módon a legmagasabb méltóságokkal ruházzák fel. Ezek a nézetek lehetnek akár vallásiak és vallásosak, a tiszta metafiziko-tradicionális szemlélethez ezeknek nincs közük, és nem is lehet közük.

Tehát nagyon fontos ennek a kettőnek a megkülönböztetése és szigorúan úgy, hogy ez a ta meta ta physikával kapcsolatban a természetieket jelenti, és a természetiek olyanok, amelyek tulajdonképpen kapcsolatban állnak a kategóriákkal, általában kapcsolatban állnak a térrel és az idővel és valamilyen szubsztancialitással. Ezeknek nem kell szorosan térbelieknek lenniük, vagy időbelieknek, mert az okkult szférának az entitásai sem kapcsolódnak a térhez és időhöz és szubsztancialitáshoz olyan értelemben, ahogyan a fizikai világban ez tapasztalható. Tehát ez ott is megszűnik. De bármilyen térhez és időhöz és szubsztancialitáshoz való vonatkozás is elég ahhoz, hogy a második fokozatban ne legyen jelen, és ne

keverjük össze úgy, mintha mégis jelen lenne. Tehát a metafizika első foka a természetieken túlira vonatkozik, és a második a létesülteken, vagyis a létezőkön túlira. A kettő közötti különbség lényeges.

A létesülési örvény a samsára, és a létesülést generáló erők lángjának az ellobbanása a nirvāna (ami azt jeleni ellobbanás), dēflammatiō trānsscedentālis, dēflammatiō, vagyis egy utolsót lobbanva eltűnés, ellobbanás. Nem a kialvás a fontos pontja, hanem az ellobbanás, egy lobbanásban megszűnés. Ezért a padmačakrák felett, szimbolikus ábrázolásban a fejtetőn, a kicsapódó és kicsapódásában fel- és ellobbanó láng jelenti a nirvāna megvalósítását. Ilyen értelemben a samsára és a nirvāna közötti különbség végtelen, és ezt a leghatározottabban ki kell mondani. A különbség végtelen. Ez megjelenik a pāli nyelvű Thēra-vāda buddhizmusban, és a teljes buddhizmus Hīnayāna fokozatának alaptanítása, és ezt az alaptanítást a legmesszebbmenően el kell fogadni. Egy magasabb, a buddhista Mahāyānához kapcsolódó tanítás, amely teljes mértékben elfogadja azt, amit most kimondtunk, ugyanakkor kimondja azt, hogy legeslegvégső fokon a nirvāna és a samsára egy és ugyanaz. Az előbbi teljes elfogadása mellett. Ebből nyilvánvalóan az következik, hogy ez az egység, hogy aposztrofáltan mondjuk, a nirvāna felől nézve igaz. Ez a samsára felől nézve nem igaz. A samsára és a nirvāna egysége, tehát csak a nirvāna „felől nézve” igaz, egyébként meg nem igaz. Tehát ez fokozatokat jelent: Hīnayāna fokozat, Mahāyāna fokozat, és van még a Vajrayāna fokozat. A Vajrayāna fokozat mindkét tanítást teljes mértékben elfogadja, és továbbmegy egy lépéssel: a megvalósításra kell koncentrálni, és a megvalósítás végsőnél végsőbb szintjén, egy olyan fennsőbbiség és uralom és hatalom birtokába jut a megvalósító, amelyben a samsarát nirvānává transzmutálja, a nirvānát samsarává, a samsarát újból nirvānává végtelen örökkévaló egységben. A végtelen különbözőség és a teljes azonosság egyidejű, maradéktalan elfogadása és tételezése mellett.

Az alapvető kérdések mellett a különbözőség és egység kérdését is fel kell vetni, mert szorosan ide is tartozik. A létezői lét, magának a különbözőségek világának az univerzuma. Minden entitás különbözik minden más entitástól, önmagától is különbözik minden, mintegy folytonosságban. Tehát a különbözőség és a változás elementárisan összetartozik. De a különbözőség semmiképpen nem egy negatívum. A létezők különböznek egymástól. Hasonlatokkal élve: ezek között vannak ún. horizontális különbözőségek (azonos létsíkon lévő létezők) és vannak vertikális különbözőségek (szintén hasonlat), vertikálissal szimbolizált különbözőség, és a vertikális különbözőség pedig létrendi rangoknak a különbözősége. Éppen ezért szimbolikusán horizontális és vertikális különbözőségek állnak fenn a létezők között. A régi, már nyugaton a scholasticában gyökerező felfogás szerint - amit azután később többen ismét és ismét felvetettek, Leibniz is például, vagy mások – ha két létező között semmiféle különbség nem lenne, akkor a két létező egy létező lenne. Nincs olyan végletes azonosság, amelyben a különbözőség ne jelennék meg. Még az absztrakciók szintjén sincs másképpen. Guénon figyelmeztet arra, hogy az $A=A$ -val tétel már eleve hordozza a nem teljes egyenlőséget. Mert a teljes egyenlőség nem úgy írható le, hogy $A=A$, hanem úgy, hogy A . És, ha erről mondok valamit, az már a nem teljes egyenlőség és egység értelmének az irányában van kimondva. Tehát, ismétlem, ha két létező között semmiféle különbözőség nem lenne, a két létező egy létező lenne. A különbözőségek pedig a létezők

között jelképesen horizontalitással és vertikálitással érzékeltethető különbözőségek. Mind különbözőségek, más-más értelemben.

A különbözőség és különbség és megkülönböztetés azonban egy még hatalmasabb szinten is megjelenik. Kaczvinszky a legmagasabbat és Abszolútumot és Önmagamságot egyszerűen Léleknek nevezi. Ez a megnevezés nem szerencsés, de amit erről mond a továbbiakban, az annál inkább az. Azt mondja, hogy a yōga célja és a yōga lényegi mivolta az az, hogy megkülönböztetni a Lélektől mindazt, ami nem a Lélek. Ezt más szimbolikák úgy fejezik ki, hogy a világot leválasztani voltaképpen önmagamról. A világot teljesen leválasztani, mint mást és különbözőt. A következő (nem időben, hanem benső mivolta szerint következő) ütemben pedig a világot önmagamként visszavenni önmagamba. Ezt mi úgy fogalmazzuk meg, hogy a világot, mint heteront, mint mást leválasztani magamról, majd a világot, mint felismert autont visszavenni önmagamba. Mert az egyik alaptételünk az, hogy a heteron az voltaképpen fel nem ismert auton. Ez a fel nem ismerés akkor is fennáll, ha elméletileg tudom, hogy miről van szó. Tudom, hogy ez a heteron bizony én önmagam vagyok, de ez egy elméleti tudás. Mondhatjuk úgy, hogy egy nevezéktani szinten megrekedő tudás. Értéktelen? Ha tovább tudok lépni ebből, akkor még értéktelennek sem nevezhetem, akkor még ez egy értékes valami. Ha én itt megmaradok, az nem csak hogy értéktelen, hanem egy kárhozatos és abszurd és teljesen defektuózus valami. Semmilyen fokozat nem negatívum, ha arról felfelé el tudok lépni. Ez a legfontosabb, ez az ellépésre való képesség, a továbblépés képessége.

Tehát a legnagyobb különbség az abszolútum és a relatívum között fennálló különbség, ez voltaképpen azonos az Auton és a Heteron közötti különbséggel, az Abszolútum/Auton és a Relatívum/Heteron közötti különbségből következő megkülönböztetés, minden más megkülönböztetést megelőző és felülmúló, és a megvalósítási műveletek lényegéhez tartozik. A teljes egyenlőség az egyes létezők között, a létezők egyetemes körén belül—és a létezők felől tekintve—merő képtelenség. Éppen ezért metafiziko-spirituális szempontból elfogadhatatlan minden olyasmi, amely ezen képtelenséget mégis mint valóságot akarja bemutatni, és érvényesíteni az összes konzekvenciájával együtt. Tehát nem fogadunk el semmiféle egalitarianizmust, semmiféle demokratizmust, semmiféle liberalizmust és persze semmiféle kommunizmust. Ezek a legradikálisabban antimetafizikai, antitradicionális és antispirituális irányulások. Ezeknek filozófiai prezentációi is és politikai prezentációi is vannak. Ha valaki azt mondaná magában, hogy én a Védānta híve vagyok és a demokrácia híve, az önmagában lévő, végtelenen szélsőséges principium-zavarán kívül semmi másról nem tenne tanúbizonyságot, de erről a principiumzavarról messzemenően. Egyenlőség tehát nem lehetséges, egység azonban nagyon is lehetséges. Tudjuk, hogy a meg nem különböztetés bölcsessége, felülmúlja a megkülönböztetés bölcsességét, de a meg nem különböztetés bölcsességéhez csak a megkülönböztetés bölcsességén keresztül lehet eljutni. Tehát van egység. Ez az egység tagolt egység. A különbözőségek meglátásán, és a különbözőségek meghaladásán keresztül lehet ehhez a fennsőbbiséghez eljutni. A tagolt egység látása, amelyben a teljes egység éppúgy érvényesül, mint a különbözőségeknek a megléte. A tagolt egység. Egy normálisan, egy normalitás közelben működő emberi szervezet például ezt mutatja. (Egy állati szervezet is.) Egy emberi szervezet

ezt mutatja, egy emberi egység tagolt egység, különbözőségek által megragadhatóan tagolt egység. Nem mindennek ugyanaz a funkciója egy szervezetben belül. A máj nem helyettesítheti az agyalapi mirigyet és az agyalapi mirigy nem helyettesítheti a májat. Nem helyettesíthető, nem váltható át egyik a másikkal, ezek között szoros, bensőséges összefüggés van, mert az egység az összefüggést is implikálja. Az egység implikálja a koherenciát. Implikálja a különbözőségek messzemenő elismerését, a különbözőségek meghaladásának a lehetőségét, és azt az egységet, amely a különbözőségeken, sőt a különbözőségek meghaladásán is túl van.

Általában nem szerencsések azok a szellemi megfogalmazások, amelyek éppen a szellemet valamilyen általános szétömlöttség formájában gondolják el. Mintha a szellem úgy mindenhova behatolna. Ez egyáltalán nem így van. A szellem, a szubjektumként megnyilatkozó auton akcióját, aktusát jelenti. Az aktusban lévő szubjektumként megnyilatkozó auton. Ez a megnyilatkozás, maga a szellem. Ez a megnyilatkozás, amelyet filozófiai nyelven öntételezésnek is mondhatunk, ez a szellem. A szubjektumként megjelenő auton öntételező akcionalitása és aktusa a szellem. A szellem ilyen értelemben nem egy dologi valami, a szellem nem egy nagyon finom anyag, hanem öntételező aktusban lévő szubjektum. Autonban centrálódó szubjektum. Ez a szellem. És minél inkább szubjektum, és minél inkább aktus, és minél inkább öntételezés, annál inkább szellem. Ez a szellem. Minden más megközelítés e téren vagy egy eltévelyedés eredménye, vagy egy eltévelyedés előkészítője. A kettő egymást sem zárja ki, mert valakiben meg lehet, és bőségesen meg lehet ez a kettő akár együtt is. Tehát az auton és az autoniā nem csak a testet, hanem a lelket és a szellemet is felölel. A legmagasabb értelemben vett szellemet is felölel. Persze nem az elválás értelmében. Az auton először is szubjektumként tételezi önmagát, és azután mint szubjektum tételezi továbbiakban önmagát, tartja aktusban önmagát, és ez az önmagát tulajdonképpen önmagamat jelent. Hiszen a sölipsismuson kívül más jogosult megközelítési forma nem lehet ezen a síkon. E tekintetben tehetünk átmeneti engedményeket, szóbeli lazításokat, de végülis ebből indulunk ki, és ehhez kell mindig visszatérni.

A metafizikától és a metafizikai tradicionalitástól a metafizikai megvalósítás abszolút elválaszthatatlan. A doktrínák és a megvalósítás között olyan bensőséges kapcsolat és összefüggés van, amelyhez hasonlóan nem igen lehet sehol, semmilyen létsíkon találni. A doktrínák feladata egy alászállás nyomon követése: ez a tradíció voltaképpen. Más feladatai is lehetnek, de ez a fő feladata és jellemvonása. Ez a doktrína. Ismét nyúlunk egy hasonlathoz. Nagyon elnagyolt, közvetett és tökéletlen hasonlat, de bizonyos valóságokra és igazságokra mégis rá lehet világítani ezzel a hasonlattal: megvalósítás az alászállás mentén való visszaemelkedés. Ez a megvalósítás egy lehetséges megfogalmazása. (Vannak más megfogalmazások is.) Tehát visszafelé bejárása valaminek. Az alászállás visszafelé történő végigjárása.

Ezt összekapcsoljuk más formákkal, például azzal, amivel a legszívesebben kapcsolom össze ezeket: a redukcióval. A reduktió közönséges szóhasználatban valami egyszerűhöz és kisebbhez való átvetést jelent, csökkentést. A reduktió eredeti jelentése nem csökkentés, hanem kizárólag és szigorúan az, hogy

visszavezetés. Tehát én önmagam vagyok, akit vissza kell vezetnie. Kinek? Önmagamnak. Én önmagam vezetem vissza én önmagamat én önmagam által és én önmagamon keresztül én önmagamhoz. Miért? Nem vagyok máris ott? Dehogynem. Csak nem eléggé. Nem vagyok azonos önmagammal? De még mennyire, hogy azonos vagyok. De mégsem eléggé. Metafizikai szempontból ez a mérték ez elfogadhatatlan. Egyre intenzívebben és intenzívebben kell visszavezetnem önmagamból önmagamat önmagamnak önmagamba. Aki itt a kiindulópont, az egész folyamat, a cél, a visszavezető és visszavezetendő, az mind én önmagam vagyok. Nincs más rajtam kívül. Ezzel kapcsolatban sajnos, a keleti tanítások nyugati adaptációi eksztatikus mérvű nem-értésről tesznek tanúbizonyságot. A nem-értés eksztázisa jelenik meg. A nem-értés tébolyult örömmünnepe, és a szólamoknak az áradata. Gyakran találkozunk ilyesmivel, hogy a „nem-én tana”, „nincs is én”, holott nem nagyon lehet azt mondani, hogy „nincs is én”, legfeljebb azt, hogy „nem vagyok én”. Ilyeneket, hogy „nem is vagyok én, az én egy látszat”. Ez olyan érvényű kijelentés, mint hogy a „béketábor legyőzhetetlen.” Ez ennyit ér körülbelül. Ezek a kijelentések, hogy „A béketábor legyőzhetetlen”, meg hogy „A tudás fegyver az imperialisták elleni harcban..” Ezek ennyit érnek. Ezek szólamok. Olyan szólamok, amelyekben tulajdonképpen van valami partikuláris igazság, de nem ott, és nem úgy, ahogyan ezt használják. Például az én önmagamság, mint én önmagamság úgy lesz meghaladott, és úgy lesz csak önmagamság, hogy ha minden integrálódik önmagamba, akkor már nincs énkénti megkülönböztetés, és akkor ez elmarad, felülmúlttá válik. De nem úgy, hogy eltűnik a megvalósítás átélője.

Tehát a valóság és illúzió. Állandóan arra hivatkoznak, hogy ez csak illúzió. Különböztetéseket számtalanszor elmondtam, hogy a realitás illúziója éppúgy tételezendő, mint az illúzió reális. A valóság és az illúzió nem két különböző. A realitásnak megvan a maga illúziós természet, és az illúzióknak megvan a reális természete. Ezek mind valóságok. Minden valóság, minden átélt szint valóság, ugyanakkor minden átélt szint álom. Minden álom valóság. Nem a valóságra vonatkozik, hanem valóság. Én azt álmodom, réten sétálok pipacsok között, majd utána megmagyarázzák nekem: nem, te ott aludtál, én láttalak. Aki ilyesmit mond az gondozásra szoruló törpeelmélyű. Az a valóság, amit átélek, más valóság nincs. És, ha én a pipacsos rét álmomból felébredek, akkor egy új álomba megyek át, ahol valaki azt mondja nekem, hogy az ágyban feküdtem. Amikor a virághímés réten sétáltam: álom volt, és valóság. Amikor arról értesülök, hogy az ágyban feküdtem: ez is álom és valóság.

Van egy abszolút felébredés, ezt nevezi a buddhizmus bódhinak. A metafizikai felébredés nem megvilágosodás, a megvilágosodás (illüminātiō) az alacsonyabb, és közbülső fokozat. A metafizikai felébredés (redexvigilātiō metaphysica absolūta) minden álomból és minden valóságból való felébredés. Ehhez képest az, ami van, szinte semmi. Ez nem a megléteknek a tagadása. Vizsgáljuk meg gondosabban ezeket a kérdéseket: én azt mondom, hogy ez a kréta valóságos, mindenki érti mit mondtam, és azt mondom, hogy ez a kréta illúziós (ezt is érti) semmi különbség nincs a kettő között. Semmiféle praktikus megfogadható, értelmezhető, minősíthető különbség nincs. Hogy ez van, vagy tulajdonképpen úgy tűnik mintha lenne, de valójában nincs. Mi különbség van e kettő között? Úgyiszlán semmi. Tehát, aki ilyeneket állít, az hőzöng, mert hallott, olvasott valami ilyesmit,

mondjuk keleti szövegekben, amiket nem ért, esszenciálisan nem érti ezeket (akkor sem, ha eredetiben olvassa a szövegeket.)

„Nagy keleti mesterek” vannak, akik nem értenek az egészből semmit. Semmit. Olyan „nagy keleti mesterek”, mint valamikor Vivékánanda, vagy a legújabb időkben, mondjuk Osho, hogy csak a „kedvenceimről” beszéljek: Punja, Ole Nydahl, Chin Moi. Nem csak, hogy nem értették eléggé, vagy nulla az értésük, hanem valami negatív értéket vesz fel az ő értésük e tekintetben. Mínusz értékű, negatív értékű értésük van. A teljes nem értés, az ehhez képest egy sokra becsülendő állapot.

Nagyon sokat jelent számomra a tekintély. de a tekintély legyen tekintély. Legyen megalapozva a tekintélye, pusztán mert tekintély az nem érdekel. Én azokat az alapokat akarom látni, a fundamentumokat, aminek révén tekintély az, akit annak tartanak. Azért, mert egy indiai szépfü, vagy egy indiai nagy szakállú torzonborz, ez nem teszi tekintéllyé. Ezek egyike sem. Valamikor itt garázdálkodott egy Poorna nevű személy. Garázdálkodott. El volt terjedve róla, hogy hetven éves, meg nyolcvan, meg kétszáz, holott nem néz ki többnek negyvennél. Valaki --aljas módon kotorászva-- megtalálta az útlevelet. Valójában 35 volt, ezért nézett ki negyvennek. És, amikor megkérdezték tőle, hogy hány éves, mondta, hogy „nem mondom meg, mert nem akarom ezzel befolyásolni önöket.” Tehát nem akarja, hogy az, hogy ő annyira idős, és fiatalnak néz ki, befolyásolja őket, mert csak az igazsággal akar befolyásolni. És itt előadta így, hogy „amikor az ENSZ kertjében sétáltam ezzel...”, ezek ilyen visszatérő dolgok, hogy ő milyen fontos, és mennyire adnak a szavára, és a világot mennyire a yōga határozza meg. Anyira határozza meg, amennyire őt meghatározta, valóban. Nos, Poorna általában nem fogyasztott szeszest, de néha mégis fogyasztott, és ilyenkor olyanokról beszélt, hogy ő Angliában hogyan vert át nőket, hogy milyen sok pénzt szedett el tőlük, és akkor jól be is zárta egy szobába aztán otthagyta őket... Ez tőle származik. Mert felülemelkedett, de „őszinte volt.” Mester... Lehet őszinte. Itt körülrajongták – szegény, azóta elhunyt, Várady Hédi – és mások, hogy „Swāmi Ji! Adjon tanítást nekünk!” Egy bankrabló különb a szememben. Ennél alacsonyabban csak azok állnak, akik ezeket tisztelik. Ha ezek, egy sajátos módon elismerést érdemelnek - részemről ugyan nem - de ha mégis, akkor csalafinta, haszonélvezői kvalitásuk lenne e vonatkozásban említendő. Ez például a tekintélynek a teljes félreismerése.

A tekintélynek, reálisnak kell lennie. Tehát nem azért mond valaki igazat, mert ő tekintély, hanem mert mindig igazat szokott mondani, ezért tekintély. Ezért tekintély. A szapiencialitása miatt tekintély, és nem a tekintélye miatt tekintem bölcsnek. Ez persze messze vezetne, mert a tekintély és bölcsesség felismerése és egyebek, szintén igen gyenge lábon állnak. Szoktam mondani, hogy a keleti népek, például a kínaiak esetében mennyire értékelendő a tekintélytisztelet, ami ma is fennáll. És mennyire megvetendő, hogy semmiféle érzékük nincs arra, hogy a tekintélyt reálisan megragadják. Hanem Mao Ce-tung, meg nem tudom én kik a tekintélyek. A tekintélytisztelet önmagában egy pozitívum ezekben, de tekintély felismerési kvalitás nincs jelen bennük.

László András

Istenek, Isten, Istenség

Nézzünk meg néhány megnevezést. Nézzük a görög megnevezést először is. Theos. A Theosnak három jelentése volt, az egyik az Isten, második az istenek egyike, harmadik, az isteni létrendhez tartozó ember. Tehát, voltaképpen egy embert is jelentett, egy isteni létrendhez tartozó embert. Ennek a latin megfelelője, a Deus volt. A latinban itt tulajdonképpen változatosabb megnevezések vannak, mert a Deus jelentette az istenek egyikét, és jelentette az Istent. Az isteni létrendhez való tartozást különböző más, a Divus szó, vagy alacsonyabb szinten a Divinus helyettesítette. Úgyhogy beszéltek Homo Divinusról, akiben az isteni mintegy megnyilvánult, a Homo Divusról, aki már voltaképpen Isten volt, és Homo Deusról, a teljes Istenemberről. (Ez állt fenn Krisztus esetében, és néhány más, hasonló nagyságrendű esetben.) És beszéltek Divinificātióról, Divificātióról és Deificātióról, ezek az Istenné levés Istenné alakulás fokozatai voltak. A görögben is volt két szó, az egyik a Theiōsis, az istenivé válást jelentette, és a voltaképpeni istenné válást pedig a Theōsis.

Az Istenség, valamilyen értelemben akár Istenfeletti is lehet. Meister Eckhart és az ő követőinek a szemléletében az Übergöttlichegottheit az Istenfeletti Istenség nagyon is megjelenik. A Metatheos, vagy Hypertheos is tulajdonképpen egy teológiai fogalom, noha a keresztény felekezeti teológiák tagadják, hogy ilyen lenne. Bizonyos szemléleti formákban, ha nem is az abszolút személytelenség szintjén, de valamilyen főisten beiktatása nagyon is indokolt lenne, azon keretek között, ahogy ez tárgyalva van, például a megváltás, vagy a kereszthalál, mint áldozat miatt, mert az áldozat, a feláldozó és az aki előtt az áldozat feláldozásra kerül, nincsenek azonos létrendi fokon. Ebben a szemléletben pedig az Atya önmagát, önnön fiaként feláldozza. De kinek mutatja be az áldozatot? Miért kellene a megváltásért valami ilyesmit tenni, hiszen az isteni akarat az egy pillanat alatt ezt megoldhatná. Nem kell ahhoz semmi, hogy megbocsásson.

De nézzük meg egy kicsit ebből a szempontból a legérdekesebb vonulatot, az ind–hindu szemléletet, és az itt felmerülő szanszkrit nyelvű terminológiát. A legmagasabb valóban a fogalomfelettségbe átnyúló fogalom az Ātmā. Magát a szót is írjuk le. Alaptőforma: Ātman és egyes szám hímnemű alany eset: Ātmā. Ez körülbelül azt jelenti, amit a német nyelven a Selbst, angol nyelven a Self, franciában a Soi jelent. Körülbelül azt jelenti, amit magyarban Önmaga(m)-nak lehetne fordítani. Ez a mindenkefelettséget és mindent magába foglalót fejezi ki. A szanszkrit nyelvben van egy szó a pāda, egyszerre jelent lábat, és negyedet. Ezért szokták mondani, hogy az Ātmānak négy lába, vagy az Ātmānak négy negyede van. Mind a kettőt jelenti, egy sajátos értelemben fejeződik ki ez által valami. Ezek a negyedek, alulról felfelé, mindig úgy, hogy az első, az első negyed, a második, az első és második

együtt, a harmadik, az első, második és harmadik együtt, és végül a negyedik, első, második, harmadik és a negyedik együtt. Tehát az Átmának a teljessége a negyedik pāda, mert akkor az mindet magába foglalja. És ezek különböző istenségbeli- istenségkénti fokozatokat jelentenek. Alulról felfelé, a legalsó és első pāda, a Saguna-Brahmātmēsvara-Trimūrti. Tehát a kvalitásokkal rendelkező Istenkénti Önmagamság három arcban, tehát quasi egy szentháromságként kifejezve. Ez a háromság Brahṁā, Viṣṇu és Śiva.

Élesen meg kell különböztetni a hímnemű Brahṁāt. Alaptőforma Brahman. Egyes szám hímnemű alany eset Brahṁā. A semleges nemű szónál alaptőforma itt is Brahman és egyes szám alany eset Brahma. Ez sokkal magasabb létrérendi valóságot jelent, mint a Brahṁā, a teremtmő Isten. Tehát az első a Saguna-Brahmātmēsvara-Trimūrti. Saguna, az azt jelenti, hogy kvalitással rendelkező. Guna az őskvalitás tehát Saguna az azzal összekötött. Tehát Saguna-Brahmātmēsvara-Trimūrti.

A második pāda, ezt is jelenti, meg ami itt következik a Saguna Brahṁātmēsvara csak, és nem Trimūrti, hanem együtt a három. Ezek ugyan teljesen személyfeletti értelemben, de mégis valami személyességet fejeznek ki.

És a harmadik pāda, a Nirguna Brahṁātmā. A kvalitásfelettség értelmében kvalitástalan Brahṁa Önmaga(m). Ez tulajdonképpen már Istenfeletti fokozat. Ezt úgy fogták fel, mint Metatheos és Hypertheos és Istenfeletti Istenségnek megfelelő fokozatot. Semmilyen tulajdonsága nincs, még csak nem is Egy.

A görögök legmagasabb fogalma a Hen az Egy. Minden Isten-Istenség felett áll az Egy, a Hen. Névelővel to Hen. A Szanszkrit nyelvű ind-hindu szemlélet még ezt sem mondja ki, csak azt, hogy nem kettőzött, tehát negatív attribútummal: Advaita. Nem kettőzött. Ami természetesen azt is jelenti, hogy nem osztott, nem felosztott, tehát mégcsak nem is Egy.

De van egy negyedik pāda is. Ātisagunātinirguna-Sadasad-Brahṁātmā. Tehát túl van minden kvalitással rendelkezésen, sőt a kvalitástalanságon is. A Sad vagy Sat az azt jelenti, hogy a lét, a tiszta lét. Nem a Létezői Lét, hanem a Létkénti Lét. És egyszerre a Lényeket is jelenti. Az Asat pedig, a Nemlétet, az abszolút Nemlétet, és nyilván a Lényegteljes nem meglétét jelenti.

Hogyha ezt összevonjuk, akkor tulajdonképpen olyasmire jutunk el, ami mind a kettő, és ami több mint mind a kettőnek az együttese. Tehát ami túl van Léten és Nemléten, és a Lét és Nemlét egységén is. Ez a

negyedik pāda, ami természetesen implikálja az alsó pādákat is, ez a legmagasabb fokozat, és természetesen ez is magasan Istenfeletti.

A két utóbbi az Istenfeletti Istenséggel hozható összefüggésbe, az első kettő pedig Istennel. Nem az Istenek egyikével, Istennel. Tehát Atisagunātinirguna Sadasat Brahmātmā. Ugyanakkor ezt a birtoklást, úgy is nevezzük, hogy Sadasat-patitva, Sadasat feletti Uralom. Aki ezt megvalósítja, annak a neve: Sadasat pati, tehát a Lét és Nem-Lét Ura. Vagy esetleg Sadasat- patipati a Lét és Nem-Lét Urának az Ura. Ezek voltaképpen, intenzifikáció értelmében ugyanazokat jelentik. Ezeket az összefüggéseket a hinduizmus egyetlen irányzata sem fejtí ki ilyen tételezett részletességgel, de a mi célunk, nem a hindu tanítások szakszerű ismertetése, (ennek máshol nézhet utána az érdeklődő) hanem bizonyos elvek radikális erejű érvényre juttatásának a szándéka.

Az ind-hindu szemlélet, természetesen nem abban az értelemben polytheista ahogy a polytheizmusról beszélni szoktak. Az egyetlen, aki-ami, még csak egynek sem mondható, a léttel érintkezve, mérhetetlen sok arculatban jelenik meg. Ez a mérhetetlen sok arculat voltaképpen a sok isten. Ezt a rómaiak és a görögök is így fogták fel. Természetesen, a hinduizmushoz és a buddhizmushoz kapcsolódó Yōga ösvények, metafizikai megvalósítást jelentenek. Olyan megvalósítást, ami az át és teljessé váló istenülésnek a különböző útjai és fokozatai. Ahogyan beszéltem a Homo Divinusról, meg Homo Divusról, meg Homo Deusról, Divinifikáció, Divifikáció, Deifikáció, vagy éppen a Teiosisról vagy Teosisról, hozzátéve az auto tagot, tehát Auto-Teiosis vagy Auto-Teosis, tehát Önmagam Istenné válása.

Már a scholastica filozófiájában megjelenik, az a lényegében arisztotelianus fogalompár, ami egyrészt megkülönbözteti a kontingenciát, az esetlegességet, és a necessāriumot, a szükségszerűséget. A szükségszerűség is két részre osztható, egyrészt a necessārium assertōrium, és necessārium apodicticum. A necessārium assertōrium azért szükségszerű, mert van, ténylegesen van, és a necessārium apodicticum, pedig nem lehet, hogy ne legyen. Természetesen a theologia et philosophia scholastica azt mondja, hogy a necessārium apoditicum Isten. Ha a saját benső tapasztalást veszi tekintetbe valaki, akkor azt kell mondanom, hogy az nem lehet, hogy én ne legyek. Tehát ez egy olyan feltétlen bizonyosság, ami megkérdőjelezhetetlen. Ha az előző necessārium apodicticum felfogást, és ezt összekötjük, akkor ez azt jelenti, hogy én vagyok Isten. Legvégső lényegem szerint, tehát nem itt és most, nem jelenlegi állapotom szerint, hanem legvégső lényegem szerint. És ennek a megvalósítással legbensőségesebb kapcsolata van. Ha a legvégső lényegem ez, akkor a legvégső lényegem azonos a világmindenség legvégső lényegével, és ha Önmagam teljesen redukálni tudom Önmagamra, maradéktalanul, akkor tulajdonképpen elérem azt, aki, ami legvégső lényegem szerint vagyok. Tehát amit a görög Theantrōposnak vagy Antrōpotheosnak, Istenembernek, vagy Emberistennek mond, az ebben a szemléletben egy cél. Sőt a Metatheantrōpos is cél lehet. Az Isten feletti Istenség emberi létállapotban való megragadása, és természetesen nem egyszerűen emberkénti, hanem végtelenül emberfeletti megvalósítása, egy olyan megvalósítás, aminek a külső starthelyzete mondjuk úgy, hogy

exötericus starthelyzete, a momentán emberi állapot. És minden megvalósítás mondjuk úgy, hogy esötericus starthelyzete, maga a cél. Exötericus starthelyzete, pedig az az állapot, amiben éppen vagyok.

Kétségtelen, hogy bizonyos tekintetben létező vagyok a létezők között, személy vagyok, a személyek között, ember vagyok az emberek között. Emberi személykénti létező vagyok, az emberi személykénti létezők között. De az, amit saját személyként (Propriö-Persönaként) ragadok meg, abból már nincs több, és ha Önmagam, mint Alanyt állapítom meg, akkor végképp nincs több Alany, csak én vagyok egyedül. Mert bármelyik más emberre mutatok rá, az azért Alany, mert annak nevezem. Önmagam, pedig azért vagyok Alany, mert annak élem meg magamat. Tehát, most tekintsünk el attól, hogy kit minek nevezhetek, Alanynak, az átélés szempontjából csak Önmagam nevezhetem, senki mást a világon. Tehát saját személyként egyedüli vagyok, és ez csakis saját Alanyi mivoltomban válik olyan intenzív, hogy itt be kell látni valamit.

Vagyis, ez azzal függ össze, hogy bár közöm van a testemhez, de én testemben nem vagyok Én Önmagam még. Sőt lelkemben sem, sőt szellememben sem. Sokkal inkább, mint lelkemben, és még sokkal inkább, mint testemben, de nem vagyok teljesen és abszolút Önmagam. Csak Önmagamban vagyok teljesen Önmagam.

Tehát ha az Önmagamságot Autonnak neveznők, görög alapon, ez az Auton, csak mint Egön-Auton, vagy Egöm per Auton élhető át. Én Önmagamként. Nem általában Önmagamként, hanem Én-Önmagamként. Egöm per Auton vagy Egöm per Autoniä vagy akár a latin formában Egomet-Ipsum vagy Egomet-Ipsitäs. És szanszkritul egyébként, Aham Ātmaka. Aham, azt jelenti, hogy én, Ātmaka, pedig Ātmaság, vagyis Önmagamság.

Ezek teljesen fundamentális jelentőségű megnevezések. A személy, a Persöna vagy Prosöpon, Svatva, vagy Svatvaka jelentősége, kétségtelenül nagy. A személy, mint Persöna Individuális. Tehát egyéni létformában élem át Önmagam, Persöna Individuálisként, és Individuum Persönäleként, tehát Egyéni Személyként, Személyes Egyéni.

A Saját Személy az, amikor tulajdonképpen kezdek magamra eszmélni. És ez az Önmagam Alanykénti felfedezésében válik teljessé. Mondhatjuk úgy, hogy én elsősorban Auton vagyok, és mint Auton, önmagam elsősorban alanyként nyilvánítom meg. Az egész lét alanyaként. De belőlem következik, minden akcionalitás, és minden tárgyszerűség is.

Természetesen, mi soha nem tagadtuk az objektív realitás objektíve reális voltát. Csakhogy, az objektív realitás, alanyi önmagam objektív realitása. Amit birtokolok. Mert önmagamát elsősorban subjektív realitásként birtokolom, utána akcionális realitásként, és végül objektív realitásként. Az az én objektív realitásom. És nélkülem nincs. Tehát a tudattól, illetve a tudatomtól független objektív realitást a leghatározottabban tagadom és elutasítom. Ez olyasmi, amire egészen más vonatkozásban, az a bizonyos természettudós (Pauli) mondta valamire, hogy ez mégcsak nem is téves. Tehát ez az állítás mégcsak nem is téves, annyira alantas állítás. A tőlem, tudatomtól függetlenül, vagy függetlenül is létező objektív valóság. Amit Lenin, az anyaggal azonosított. De az se jobb, hogyha ezt Istennel azonosítom, vagy a szellemmel, vagy bármivel. Egyáltalán annak a felvetése, hogy tudatomtól függetlenül vagy függetlenül is létező objektív realitás, ezt a legvégletesebben el kell utasítani. Az objektív realitás, az én objektív realitásom. Nem úgy, hogy én objektíve reális vagyok, hanem az általam birtokolt és uralt és teremtett objektív realitás.

Továbbmenve. Én Önmagam teremtői mivoltomban „elfelejtettem”. Önmagam teremtőként elfelejtettem. Önmagam fenntartóként és transzmutátorként is elfelejtettem. Önmagam, már csak konstatáló vagyok, nagyon csekély akcionális hatókörrel. Ez nem azt jelenti, hogy ez a végső lényegem. Én, itt és most, teremtmény vagyok. De végső lényegem szerint, és potencialiter teremtő vagyok. Például Önmagam teremtője, és mindennek a teremtője. Tehát kreatúra vagyok, teremtmény vagyok a teremtmények között, de nem ez a lényegem, és ezt a lényeget másban nem látom meg, másban csak a kreatúrát látom, és a kreatúrát látom, és a kreatúrát látom, és feltételezhetem, hogy ő nemcsak kreatúra, de nem tapasztalom.

Önmagamban azonban tapasztalom, intuitíve tapasztalom, hogy bár teremtmény vagyok, nemcsak teremtmény vagyok. Korántsem csak teremtmény vagyok. A buddhizmusban van egy érdekes fogalom, erre még kitérek, az Anātma vāda vagy Anātmaka vāda az Anātmának a tana. Az Ātmának a tagadása. Mit jelent ez voltaképpen. Ennyire ellentmondana egymásnak a hinduizmus és a buddhizmus? Szerintem semmiképpen. Van a hinduizmusban és a buddhizmusban egy alapfogalom, ez a Samsāra, a létesülési örvény. És van a létesülési örvény felé megnyilatkozó Én-Önmagamság. Samsārātmaka vagy Samsārātmā. Az Anātma tan azt jelenti, hogy a Samsārātma, tehát a Samsāra felé megnyilatkozó Ātma a Samsārában: Anātma. Tehát ott nem nevezhető Ātmának. Az Önmagamság benne olyan csekély intenzitású, hogy nem lehet annak nevezni. Ezt mondja ki, ez a tan. És ez tulajdonképpen az Ātma vāda legerősebb, bár közvetett konfirmációja. Tehát ez a megerősítése, megszilárdítása. Hogy ne tévesszek össze semmiféle Samsāraiságot ezzel a feltétlenséggel.

A másik kiegészítő a Heteron, vagyis a más, másvalaki, vagy másvalami. A tapasztalható vagy közvetlenül nem tapasztalható másvalaki, a Heteron. A Heteron világ Heteron létezői, mondjunk gyűjtőnéven Heteront. A Heteron, fel nem ismert Auton, de amíg ez a felismerés nem történik meg, addig ez kőkemény Heteron, és kőkemény Heteron világ.

Vagyis a szellemi megvalósítás, egyik alapfeladata, hogy leválazzam a világot, mindent, mint Heteront, majd visszavegyem Önmagamba Autonként. Tehát leválasztani és visszavenni. Ezek hasonlatszerű kijelentések, de erre a mély valóságra utaló kijelentések. Aki olvasta Kacsvinszky József, Kelet világosságát (Kacsvinszky Léleknek nevezi az Ātmát, de ettől tekintsünk el), emlékezhet arra, hogy a Yōga célját úgy fogalmazza meg, hogy megkülönböztetni a lélektől, mindazt, ami nem a lélek. Ez egészen más szavakkal körülbelül ugyanezt jelenti.

Maga a lélek, az Ātmā, nem is megismerhető. Túl van minden megismerhetőségen és megismerésen. A különbözőség, az, ami még megismerhető, legmagasabb fokon. Felismerhető. Felismerhető, hogy mivel nem azonos, és mivel azonos.

(Esztergom, 2008 március 7-én elhangzott előadás)

DOGMATA PRŌTOKANŌNIKA/DOGMATA PRŌTOCANŌNICA

CRITĒRIA METAPHYSICO-TRĀDITIŌNĀLIA-RELIGIŌNĀLIA

1.

A Lét és a Tudat — lényegileg — egy és ugyanaz.

A »Tötältis« Létként is, Tudatként is, és elsősorban a kettő egységeként, sőt, azonossági egységeként is felfogható.

A Lét Tudati-Lét, a Tudat Létkénti-Tudat.

2.

A Tudati-Lét és Létkénti-Tudat a »Reālitās Obiectīva«, a »Reālitās Āctiōnālis« és a »Reālitās Subiectīva« (vagyis a Subiectum) együttes egysége.

A Tudat Centruma a Tudati Subiectum (Alany).

3.

A Tudat, a Tudati Lét, a Létkénti-Tudat hármas egysége (Obiecta, Āctiōnēs, Subiectum) a Subiectum-ban centrálódva jelent igazi és teljes egységet.

4.

A Subiectum végső-végtelen lényege szerint az Absolūtum Metaphysicum vagy Metaphysicum Absolūtum.

5.

A Metaphysicum Absolūtum vagy Absolūtum Metaphysicum és az Istenfeletti-Istenség egy és ugyanaz.

6.

A Metaphysicum Absolūtum — Absolūtum Metaphysicum, A Subiectum végső végtelen Lényege és az Istenfeletti Istenség egy és ugyanaz.

7.

A Tudati Subiectum Én-Önmagam (Ich-Selbst, Egömet-Ipsum, 'Egömper- Auton, 'Aham-Ātmā) vagyok.

8.

Én-Önmagam vagyok a Tudati-Lét, a Létkénti-Tudat Centruma és Subiectum-a, de a Centrumfelettsége és az egész Teljessége is.

9.

Én-Önmagam — lényegem szerint — vagy potentialiter vagy actualiter Isten vagyok, de leglényegibb lényegemben Istenfeletti-Istenség.

10.

Létező vagyok a létezők között, ember vagyok az emberek között, (emberi) személy vagyok az (emberi) személyek között, de »sva-svatva«-ként (saját-sajátosságként, saját-személyiségként, saját-személyességként), legmélyebb-legmagasabb értelemben Én-Önmagamként (Én-Önmagamságként) egy vagyok, egyedüli-egyetlenegy.

A létezőknek »vanságuk« (»astitā«-juk) van, Saját-Személykénti-Én-Önmagamnak (»Sva-Svatvāham-Ātmā«-nak) »vansága« és »vagyoksága« van, vagy — pontosabban — Saját-Személykénti-Én-Önmagam »vanság« és »vagyokság« vagyok.

11.

Az »Absolütum Metaphysicum« megvalósítása — voltaképpen — Én-Önmagamnak az »Absolütum Metaphysicum« -kénti megvalósítását jelenti.

A Megvalósításfeletti-Megvalósítás beteljesítése, a Metaphysica-i Felébredés, a Metaphysica-i Ellobbanás, a Metaphysica-i Felszabadulás — Önmagam Metaphysica-i Megvalósításának a beteljesítése, Önmagam Metaphysica-i Felébredésének, Ellobbanásának, Felszabadulásának felel meg.

Ez csak úgy lehetséges, hogy ha a Lét — a létezői Lét és a létszerinti-lényegi Lét (ideértve a 'kétféle' Nem-Létet is) — valamint a Tudat potentiális és aktuális Teljessége egybeesik, — továbbá csak úgy, hogy a Tudat és a Lét Subiectuma — végső-végtelen lényege szerint — azonos Istennel, sőt, az Istenfeletti-Istenséggel is, s ezen is túllépve, csak úgy, ha Én- Önmagam vagyok a Subiectum, s ezen keresztül Minden.

12.

Az »Absolútum Metaphysicum« vagy » Metaphysicum Absolútum« Megvalósítása-Megvalósulása — akár Absolútiō-nak, Redexvigilātiō-nak, Exvigilātiō-nak, Dēflammatiō-nak vagy Liberātiō-nak nevezem, mind Én-Önmagamra vonatkozik.

Én-Önmagamot redukálom Én-Önmagam, Én-Önmagam által, Én-Önmagamon keresztül, Én-Önmagamként Én-Önmagamhoz, Én-Önmagamba.

Ez a »reductiō« — lehetetlensége ellenére — mégis lehetséges. Ez az összes cél felett álló egyetlen Absolút Cél.

Az embernek a szabadsághoz való viszonyát, a személy és az alany közötti viszony határozza meg. Ez azt jelenti, hogy minél inkább a szellem dominál egy ember lényében, vagyis az aktusban lévő szubjektum, a „subiectum in actu”, annál magasabb és teljesebb a szabadság foka, és hogyha az alany teljesen önmagában van, akkor a szabadság abszolút és végtelen. Minden egyéb állapot, a szellem intenzitásától, a szellem tudati intenzitásától függ. Ennek megfelelően, az, ami az emberben, mint alanyhordozóban nem tudatos, az eo ipso nem lehet szabad, és amit a nem tudatos egy ellenreguláció értelmében meghatároz, az a szabadsággal lényege szerint szembenáll. Különbözik attól, távol van attól, és szembenáll azzal.

A szabadsággal kapcsolatos állásfoglalások éppen ezért általában teljesen hibás vágányokon haladnak, miután az ember szabadságát, az általánosan ismert emberi lény, mintegy átvitt értelemben vett mozgáskorlátozottságával, vagy mozgásbeli, akcionalitásbeli szabadságával hozzák összefüggésbe. Tehát nem arról van szó, és sohasem lehet arról szó, hogy akár az egyes ember, akár egy emberi gremium, egy emberi kollektívum aszerint lenne szabad, hogy megteheti, vagy megteszi mindazt, ami benne tudatilag valamilyen értelemben és valamilyen irányból aktualizálódik.

Mert az, ami a tudatban mint szándék megjelenik, az az esetek túlnyomó többségében alsó erő, átvilágítatlan erő, heteron erő, nagyon nagy mértékben idegen, és tapasztalhatatlan erő a maga mivoltában, amely csak, mintegy eredményeiben és végkifutásában válik tapasztalhatóvá. És aki ezek szerint él, korlátozás nélkül, feltételezett korlátozás nélkül, az még messzemenően nem szabad, hiszen az emberben lévő tudattalan heteron, thateron, az ami leginkább megbénítja, leginkább bilincsbe veri az embert, és e bilincseknek meghatározó és reguláló, ellenreguláló hatókörén belül, mozgatja azt, aki esetleg szellemi vakságából kifolyólag, ezt összekeveri és összetéveszti a szabadsággal.

A liberalizmus, egy olyan, elsősorban filozófiai vagy filozófiailag meghatározható szemlélet, amely tulajdonképpen az ember szabadságára alapozza elveit, de nincs tisztában azzal, hogy mi az emberi szabadság, és a szabadságot elsősorban az elvek szabadságában és az elvek szabad kinyilvánításában látja.

Először is meg kell vizsgálnunk ezt, mint szemléleti módot olyan értelemben, mintha jóhiszeműen közelednénk, egy jóhiszemű világnézethez. A szabadság mint mondtam alapvetően szellemi, és szellemi szabadságon kívül, a szellem szabadságán kívül, a szabadság nem is értelmezhető. A szabadság lényege egy olyan autonomia, amely a tudat, alanyi tudat autonómiája, amikor az alany önmagát, önmaga elvei szerint határozza meg, önmaga elvei, alapvető principiumai alapján határozza meg létét, a cselekvési módot, és ezt szabadon és korlátozás nélkül, mert minden hatalmat birtokol, végre is tudja hajtani. A konkrét emberi létformában ez a szabadság általánosan így nem nyilvánul meg, a szabadság tehát nem teljes szabadság, de a szabadság sohasem a rabság hiányát jelenti, azon mindig túlemelkedik, tehát önmagában a szabadságnak akkor is van értelme érvénye és léte, ha a szabadság nem teljes. A szabadság mindig elvileg többet jelent a korlátozás és a korlátozottság hiányánál.

A liberalizmus mint elv, a szabadság igenlésén, és a szabadság felszírozott igenlésén alapul, de nem veszi tekintetbe azt, hogy egy ember, vagy több ember, milyen mozgatók alapján értelmezi, érti, érzi, határozza meg a saját szabadságát. Ha a szabadság az ösztönök felszabadítása, akkor tudnunk kell, hogy itt szabadságról szó sincs, és szó sem lehet.

Szó sem lehet, mert az, ami ma ösztön, az valamikor archaikusan prehisztorikusan, nem is a történeti idők dimenzióinak a keretében, akarat volt. Autonóm akarat. Az autonóm akarat elvesztése, és ösztönné degradálódása azt jelenti, hogy itt az alany szerepét egy olyan idegen, más, az alanyiságtól eltávolított erő irányítja és mozgatja, egy olyan autontól elválasztott erő mozgatja, ami ugyan a maga első és végső lényege szerint maga is auton, de fel nem ismert auton, és a fel nem ismert auton mint heteron valóság, hatalommal rendelkező valóság, és ez a hatalommal rendelkező valóság mint egy alany mozgatóvá válik, és a lélek felé, a szellem által bevilágított lélek irányába impulzusokat és erőket közvetít, amelyek megjelennek a lélekben, a tudat szellem által bevilágított lelki terében, és ilyen módon az embert ezek mozgatni képesek.

Alapvetően téves, ha közönségesen azt gondoljuk, hogy egy emberi létező, minden külső, vagy úgynevezett belső korlát nélkül, amikor önmaga instinktuális kiélését véghezviszi, akkor szabad. Alapvetően téves, mert a szabadságot és a nem szabadságot, a korlátozottságot, nem csupán olyan kritériumok szerint határozható meg, hogy valamilyen korlátozás érvényesül, vagy nem érvényesül, hanem tudnunk kell azt, hogy minden heteron vezérlésű benső folyamat, önmagában minden korlátozás nélkül sőt méginkább akkor, hogyha korlátozatlan, magát az alanyt, az alanyi létet, az embernek mint alanyhordozónak a létét korlátozza.

Az ismeretlen erők a bilincseinél súlyosabb és bénítóbb bilincsek nincsenek. Éppen ezért, ha a szabadságot nem a szellem oldaláról értelmezzük, nem a szellem oldaláról definiáljuk, nem a szellem

oldaláról emeljük piederasztálra, akkor a szabadság ellenében teszünk valamit. Ha az ember számára egy szabadságot jelölünk meg, és ezt erőltetve tételezzük, és egy erőltetett forszírozott igénye megy végbe a szabadságnak anélkül, hogy a szabadság alapvető kritériumát meghatároznók, akkor ez ugyanolyan természetű, mint az a humanizmus, ami csak emberi rendű keretek között akarja az ember problémáit megoldani, vagy az a tolerantzizmus amely a szükséges és elengedhetetlen tolerancián túlmenően minden erő irányában enged és mindent eltűr, vagy az a pacifizmus, amely akár a sötétség győzelmét követő békét is elfogadja, és nem csak a fény győzelmét követő békét, tehát amely mindenáron valamit véghez akar vinni, anélkül, hogy tisztázná azt, hogy amire törekszik, az milyen irányból valósul meg.

E liberalizmus mint filozófiai és ebből deriváltan társadalmi politikai szemlélet azért nem fogadható el, mert nincs tekintettel a szabadság voltaképpeni alapjaira, arra, hogy mit jelent és mi határozza meg, milyen irányból érkezik a szabadság és minek a felszabadítása. Az alany tiszta aktuális érvényesülése, az auton szellemi szabadsága, vagy valamilyen idegen erő szabad betörése a szellem által bevilágított lelki tudatba. A sötét korban, és ez a sötét kor erőteljesen és egyre erőteljesebben érvényesül, nyilvánvaló, hogy az alsó és külső és idegen és megrontó és alászállító verziók mindig sokkal inkább érvényesülni tudnak, mint a magasabb és felsőbb és bensőbb és centrumból kiinduló verziók, éppen ezért jelenleg, a filozófiai liberalizmus kimondottan a sötét erők felébredésének kedvez. Tehát szabadságot mindenáron, de ez valójában a sötét erőknek fog kedvezni.

Ehhez még hozzátehetjük azt, hogy a politikai síkon megnyilatkozó liberalizmus, még csak nem is ez, mert itt egy jóhiszeműen kezelt, és jóhiszeműnek feltételezett liberalizmusról volt szó, és erről is megállapíthatjuk, hogy dominánsan szinte kizárólag a sötétség szolgálatában áll. Ehhez tegyük hozzá, hogy in concreto a liberalizmus, amikor egy politikai-társadalmi síkon jelenik meg, nem jóhiszemű, kifejezetten rossz-szándékú és rosszhiszemű, kifejezetten bizonyos erők és bizonyos körök által meghatározott és a sötétséget reprezentáló szabadság értelmében szabaddá kíván és akar tenni mindent, ami ezeknek a köröknek, ezeknek a sötét erők által vezérelt köröknek megfelel, de semmit nem akar szabaddá tenni, ami ezen sötét impulzusok által vezérelt körök számára nem kedvezőként nyilvánulhatna meg. Tehát ez még rosszhiszemű is, a szabadságot erősen leszűkíti, megfelel és korrespondeál az előbb felvetetteknek, vagyis az alacsonyrendű erőfelszabadítást nevezi szabadságnak, és azt is különböző érdekeknek rendeli alá.

Éppen ezért a liberalizmus, amivel elsősorban szembenáll, az maga a szabadság. Azért adtam ezt a címet a mai előadás témájának, hogy liberálizmus contrā libertātem, mert a liberalizmus mindenekelőtt a szabadság ellenében működik. Az emberi szabadság ellen működik, az ellenében működik, hogy a személyben megnyilatkozó alanyiség önmagát visszavezethesse önnön tiszta alanyiségéhez. Ez a filozófia feletti realizáció vonatkozásában metafizikailag meghatározott liberálizmus - libertás viszonynak az értelme. És azután az összes derivátumban, legyenek azok a derivátumok, úgymond a szellem szabadságára, úgymond a világnézetek szabadságára vonatkoztatva -- ezek azt jelentik, de történetileg is